

[Jens Thomsen.]

Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at det er ikke dobbelt saa dyrt at bygge i København som ude paa Landet. Det glæder mig for saa vidt at høre dette; men jeg vil dog trods alt gaa ud fra, at det er noget dyrere.

Jeg har sagt, at Aarsagen til dette er de højere gensidigt gældende Takster her i København og ude paa Landet. Denne Kendsgerning forsøgte det ærede Medlem ikke at benægte, og jeg haaber, at det ærede Medlem ved nøjere Overvejelse kan tiltræde de Betragtninger, vi fremsatte.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby fremsatte en Udtalelse, der lød saadan:

„Mennesker, som har lige Indtægter, skal behandles ens.“

Denne Udtalelse tager jeg til Indtægt for vore Principper. Det ærede Medlem udtalte videre:

„Invalidrentenyndere og Aldersrentenyndere i København skal have større Understøttelse end de ude paa Landet.“

Ja, det er noget, som vi ogsaa mener. Men det maa i væsentlig Grad blive en Opgave for Kommunen at løse dette Spørgsmaal. Forholdet er vel det, at alle ønsker at faa Vandringen fra By til Land standset. Men naar man vil Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Der er jo ganske vist adskillige, som ønsker at faa indført Stavnsbaandet igen. Men efter vor Mening er det i alt Fald et noget forældet Princip.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. De genoptages i Aften Kl. 19³⁰.

Mødet udsat Kl. 16²⁵.

Mødet genoptaget Kl. 19³⁰.

Forhandlingerne genoptoges.

Korsgaard: Naar man betænker, at Forretningsordenen i dette givne Tilfælde tillader selv et almindeligt Medlem af Tinget, altsaa en Ikke-Ordfører, at tale i

1½ Time, saa vil man jo forstaa, at det ikke er helt nemt at holde sig tilbage med Hensyn til at sige et Par Ord. Men jeg vil dog ikke hermed have sagt, at jeg forpligter mig til at tale henimod 1½ Time.

Der er jo her til Behandling en Række Skatter, og det er min Overbevisning, at Landets Skattepolitik i Fremtiden, som den maaske har været det gennem lange Tider, vil være Hovedhjørnestenen i al Politik, og ikke mindst netop de direkte Skatter, og det er jo i udpræget Grad, kan man sige, teoretisk udelukkende direkte Skatter, der her er til Behandling. Efter den Opstilling, som den højtærede Indenrigsminister her har foretaget, er det Spørgsmaal, man naturligt først stiller sig, dette, om man nu skal af med flere Penge i Skat. Rimeligvis vil man fra Ministerbanken sige: Nej, det er ikke Mening. Men, hvis man var ærlig, men det er man jo sjælden, naar man er Minister, saa vilde man føje til: ikke foreløbig. For det er naturligvis netop Sandheden, at det vil gaa af sig selv; den Skattenedsættelse, der maaske fremkaldes paa et eller andet Sted, foranlediget af den Omlægning, der her tænkes udført, vil efter min bedste Overbevisning i Løbet af meget kort Tid vise sig som en fornyet Udgift, og dette gælder ikke mindst, hvis vi da kan risikere at beholde det Folketingsflertal, vi har i Øjeblikket, om hvilket man jo ved med fuldkommen Sikkerhed, at det faar aldrig nok, naar det gælder Skatter. Vi behøver blot at tænke paa Socialloven — saa er der ingen, der kan være i Tvivl om, at det er et fuldkommen bundløst Kar. Efter Sigende skal det være en velbegavet Mand, der har lavet Socialloven; han er i hvert Fald juridisk Kandidat og har som saadan Betingelse for rent teknisk at kunne lave Love. Jeg tør heller ikke paastaa, at det tekniske ikke har været meget godt, men det økonomiske —! Man maa uvilkaarligt spørge: Er det en klog Mand, der har lavet de sociale Love? Er det en klog Mand, som tror paa, at naar Adgangen til at faa Understøttelse bliver gjort overmaade let, uden at det i mindste Maade bevirker; at man maa give Afkald paa noget andet, saa vil Udgifterne ikke stige? Er det en klog Mand, der ræsonnerer saaledes? Efter mine Begreber om Klogskab er det det ikke, for til Klogskab hører jo bl. a., at man tager Livet, som det nu engang er, og ikke ved kunstige Opstillinger foregøgl sig noget, som ikke er.

Naa, det var nu altsaa den tidligere